

aktivit

Ostré střelby

Hranická 2. mechanizovaná rota završila třítýdenní výcvik na střelnici Velká Střelná

Příslušníci 74. lehkého motorizovaného praporu si z téměř tříměsíčního cvičení Training Brigade 2017 v Litvě přivezli řadu zkušeností

Podpora železného vlka

Armáda agresora obsadila některé litevské obce. Litevské ozbrojené síly se začaly připravovat na vytlačení protivníka ze svého území. V této souvislosti bylo na základě článku 5 Washingtonské smlouvy ustanoveno rotní úkolové uskupení Armády České republiky. Pro potřeby cvičení Training Brigade 2017 v Litvě ho vytvořili příslušníci 74. lehkého motorizovaného praporu z Bučovic, doplnění dalšími odborníky převážně z logistické oblasti. Jeho úkolem bylo pomoci tyto oblasti osvobodit.

Zatímco na horizontu to práskalo jako u Verdunu, české a litevské jednotky navázaly kontakt s okrajovými objekty a postupně se začaly probíjet do vesnice. I přes silný odpor protivníka se na náves dostalo několik českých lehkých obměných vozidel Iveco. Jejich osádky okamžitě podpořily další postup pěchoty. Zatímco ta česká atakovala budovy přímo před námi, litevská postupovala rychle z lesa na levém křídle.

Rozdíl mezi profíky a základáky

Na první pohled byl zřejmý rozdíl mezi profesionálními příslušníky a vojáky základní služby. Pro Litevce bylo v této fázi boje nejdůležitější překonat rychlým během prostor mezi lesem a vesnicí. Nedostatek taktiky nahrazovali o to prudší a intenzivnější palbou. Nehledě na riziko, že brzy vyčerpají zásoby munice. Jakousi zběsilostí to tak trochu připomínalo útok na Zimní palác. Nemalou snahu a velké nadšení jim však v žádném případě nebylo možné upřít. Čeští vojáci postupovali pomaleji, o to více se ale kryli,

využívali nerovnosti terénu a vzájemně se podporovali palbou krátkými dávkami.

„Spolupracovat s litevskými vojáky základní služby byla pro nás nová zkušenost. Profesionální armádu máme již více než dvanáct let, takže naši vojáci něco podobného nezažili. Bylo to zajímavé. Ti kluci mají úplně jinou motivaci, jinak pracují. Litevské armádě se právě díky nim podařilo bez problému naplnit tabulkové stavy. Většinou to ale nejsou lidé, kteří by byli odvedeni povinně. Litevská armáda preferuje dobrovolnost. A právě za tím účelem vytvořila celou řadu zajímavých pobídek,“ podělil se s námi o čerstvě nabyté zkušenosti ze spolupráce s litevskou jednotkou, která má ve znamení železného vlka, velitel našeho rotního úkolového uskupení kapitán Miroslav Maixner.

Posilování obrany finišuje

Litevská armáda prošla za čtvrt století své novodobé existence výraznými proměnami. Po vzniku samostatné Litvy v roce 1991 se utvářela v podstatě na zelené louce. Významným způsobem k jejímu formování přispěli emigranti, kteří měli za sebou službu v americké armádě a vrátili se do vlasti. Nedostatek finančních prostředků se ozbrojené síly snažily řešit nákupem vyřazené západní techniky z druhé ruky. Ta měla nahradit tu sovětské provenience. Rozhodujícím faktorem zajištění obranyschopnosti země bylo co nejrychlejší směřování do NATO. To bylo završeno v roce 2004. O čtyři roky později zavedla Litva plně profesionální armádu. Měla mít zhruba patnáct tisíc příslušníků, a to včetně dva a půl tisíce občanských zaměstnanců. Tyto stavy se ale ani přes veškeré

úsilí nepodařilo nikdy naplnit. A tak po událostech na Ukrajině a obsazení Krymu ruskou armádou přijala litevská politická reprezentace další zásadní rozhodnutí. V loňském roce obnovila vojenskou základní službu, a to v délce trvání devíti měsíců. Takže tyto početní stavy se jí podařilo bez problému naplnit. Navíc má poměrně početnou zálohu, kterou tvoří zhruba sto tisíc rezervistů. V současné době litevská armáda doplňuje velice intenzivně výzbroj. K posledním akvizicím patří například nákup odstřelovacích pušek SCAR-H PR od FH Herstal či 88 obrněných transportérů Boxer od německo-nizozemského výrobce. Vilnius se tak zařazuje mezi země, které plní závazek NATO vynakládat 2 procenta hrubého domácího produktu na armádu. Litevská doktrína počítá s obranou území vlastními silami po dobu 72 hodin. Pak by na základě článku 5 Washingtonské smlouvy měla být posílena spojenci. Na podporu obranné koncepce by již v nejbližší době měly být v této oblasti rozmístěny čtyři alianční prapory. Z nich jeden bude dislokován přímo v Litvě. Přispět k posílení obranyschopnosti této země se rozhodli i státy skupiny V4.

Dodrželi jsme slovo

Mezi tím česká a litevská pěchota čistí od protivníka jeden dům za druhým. Vojáci důsledně kontrolují, zda zasažený protivník je skutečně definitivně vyřazen z boje. Postup do centra obce si ale i přesto vyžádal jistě ztráty. Ze všeho nejdříve je potřeba postarat se o zraněné vojáky a poskytnout jim první pomoc. Jakmile jsou stabilizovány základní životní funkce, je nutné je co nejrychleji dopravit do polní nemocnice. Česká rota zde má obrněné sanitní vozidlo Iveco, které je schopné

zajistit přepravu raněných i pod palbou. Od jedné z obsazených budov se k němu blíží čtyři vojáci s nosítky a raněným. Samotné naložení trvá jen okamžik.

Cvičení Training Brigade, kterého se v Litvě účastnili naši vojáci, začalo již počátkem ledna letošního roku. O jeho uspořádání se ale začalo uvažovat ještě o řadu měsíců dříve. „Jsem hrozně rád, že ten nápad, který se zrodil zhruba před rokem za našeho předsednictví zemí V4, se podařilo zrealizovat. Říkali jsme si tehdy, že bychom mohli přispět nějakou takovouto

aktivitou, pak přišel summit ve Varšavě, tam se zrodila pro změnu idea čtyř Battle Group. Řekli jsme si, že to není nic proti ničemu, že tyto záležitosti mohou jít paralelně. Tehdy jsme si rozdělili rok 2017 na čtyři kvartály. Česká republika se přihlásila k tomu prvnímu,“ řekl v této souvislosti ministr obrany ČR Martin Stropnický. „Těší mě, že jsme dodrželi slovo a počátkem ledna jsme tady byli. Z toho, co vím, výcviková činnost je zde velice intenzivní. Myslím si, že i pro naše vojáky je to něco zcela nového. Řada z nich byla v Afghánistánu, v Mali a dalších misích. Tohle je něco zcela jiného. A to nejen z hlediska terénu či klimatu.“

Střelba s taktickým zadáním

Již samotná přeprava našich vojáků a techniky do Litvy představovala nemalou zkušenost. Nakládání na bučovické nádraží si vyžádalo jeden den. Vlak skládající se z 24 nákladních a čtyř osobních vagónů se vydal na cestu z Bučovic v neděli 8. ledna. Na litevském vlakovém nádraží Šestokai čekala naše vojáky vykládka osmatřiceti kusů vojenské techniky a zhruba tři sta padesát kilometrů dlouhý přesun po vlastní ose do výcvikového prostoru Kairiai poblíž Klaipedy na pobřeží Baltu. Za doprovodu litevské Vojenské policie se podařilo i obrněné technice překonat tuto vzdálenost za osm hodin. Do cíle dorazili 11. ledna ve dvě hodiny po půlnoci. To byla velká prověrka především řidičů.

V prostoru pak naši vojáci cvičili postupně celé spektrum operací. Nemalá část výcviku byla zaměřena na obranu. Aby byla co neúčinnější, bylo to spojené se zakopáváním jednotek. Celkově naši vojáci vykopali

na patnáct set okopů a téměř kilometr spojovacích zákopů. „Nemalý prostor byl věnován rovněž střelbě. Cvičili jsme ji nejen na úrovni jednotlivce, ale i družstva a později také čety. Při ní se zde spojovala jak střelecká, tak i taktická příprava. Vojáci plnili určité taktické úkoly a do toho stříleli ostrou municí. Z hlediska výcviku jsme sice byli podřízeni litevskému praporu, ale z hlediska velení jsme se zodpovídali velitelství 74. lehkého motorizovaného praporu. Veškerá hlášení a další důležité záležitosti jsme řešili s velitelem praporu v Bučovících. Naopak všechny záležitosti týkající se výcviku, jako bylo například stanovování výcvikového plánu, jsme řešili společně s Litevci. V tomto směru byl pro mne nejdůležitějším partnerem velitel 3. mechanizované roty kapitán Justina Bolys a velitel praporu major Jagminas Anpinis,“ vysvětluje kapitán Maixner. „Především pro naše mladé vojáky to bylo tady zajímavé. Mohli si procvíčet činnost ve složitých klimatických podmínkách. Zažili jsme poměrně velké mrazy spojené s vysokou vlhkostí vzduchu. Navíc foukal silný vítr od moře. Takže pocitová teplota se většinou pohybovala od minus deset do minus patnácti stupňů. V těchto podmínkách jsme měli možnost cvičit i přímo na pobřeží Baltu.“

Využijí to v misi

Některé naše jednotky dostaly za úkol imitovat protivníka. Jakmile se úkolová uskupení dostala do jejich prostoru, měly je napadat ze všech směrů. „Spolupráce s Litevci probíhala bez problému. V jednotlivých drilech až tak velké rozdíly nebyly. Navíc jak oni, tak my jsme zde působili jako kompaktní jednotky, takže případné odlišnosti nám nedělaly žádné problémy. Litevská rota se skládala převážně z vojáků základní služby. Samozřejmě, že byli na nižší úrovni vycvičenosti než naši příslušníci, kteří jsou v armádě

již řadu let. Všechno se teprve učili. Tak trochu mi připomínali nováčky, kteří v pravidelných intervalech doplňují náš útvar,“ zdůraznil zástupce velitele čety rotmistr Jan Malík. „Výcvikový prostor se z technického hlediska podobal těm našim. Byly zde střelnice, polygony a další výcviková zařízení. Výhodou samozřejmě bylo, že to pro nás bylo nové prostředí.“

S činností našeho rotního úkolového uskupení na cvičení v Litvě projevil spokojenost i náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář. „Nejedná se jen o jakousi deklaraci spojeneckých závazků. Cvičili jsme zde skutečně intenzivně. To, co se zde nacvičilo, využije tato jednotka v příštím

roce, kdy má být nasazena v zahraniční misi. Všechno se tedy v následujících měsících zúročí.“

Po téměř třech měsících nastal 20. března čas loučení. Jak místní obyvatelé, tak i vojáci byli po celou dobu velice přátelští a vstřícní. Civilisté při každém výjezdu našich vojáků z výcvikového prostoru mávali. Byli prý velice rádi, že cvičí v Litvě. A tak nezbývá věřit, že se v příštím roce naši vojáci v souvislosti s nasazením aliančních Battle Groups vrátí nejen do Litvy, ale i do dalších pobaltských zemí.

Text a foto: Vladimír Marek

Hranická 2. mechanizovaná rota završila třítydenní výcvik na střelnici Velká Střelná

Ostré střelby

Námětem cvičení byla reakce na silného nepřítele za užití BVP-2, pěchoty a ručních protitankových granátů. Tvrdý dril a proměnlivé počasí tak prověřilo nejen zkušené vojáky roty, ale i nováčky, pro které šlo mnohdy o první seznámení s ostrým nasazením bévépěček.

Hranická 2. mechanizovaná rota završila třítydenní výcvik na střelnici ve vojenském prostoru Libavá. Cílem bylo prověřit, zda vojáci zvládnou taktiku na stupni četa a ostré střelby z BVP-2 skutečně s co nejlepšími výsledky v daných časových normách. Hraničtí ničili mizivé i pohyblivé cíle až do vzdálenosti 2 300 metrů, a to nejen ve dne, ale i v noci. Příslušníci roty zúročili své znalosti a schopnosti z odborných příprav a polních cvičení předešlého výcvikového roku, nováčky získali potřebné dovednosti. Velký důraz byl kladen na rozhodovací proces velitelů čet a velitelů družstev, kteří si mimo jiné procvičili vydávání bojových rozkazů.

Reálné náměty

Řídící připravili atraktivní zamětnání, velice blízké reálnému boji, kdy družstvo v BVP-2 bylo „napadeno“ střelbou z civilního automobilu. Na tuto situaci družstvo reagovalo střelbou z kanónu bojového vozidla a protivníka zničilo. Během hlášení velitele družstva nadřízenému bylo družstvo znovu napadeno, ale tentokrát imitací teroristické bojůvky

s ručními zbraněmi. Aby bylo použito „úměrné síly“, jak stanovují doktríny pro použití zbraní, dal velitel družstva pokyn k sesednutí roje a ničení pěchoty. Druhá část střeleckého výcviku pokračovala střelbou z ručních zbraní. Vojáci nejprve odrazili protivníka ráznou ztečí a potom se postupně odpoutali z boje a za pomoci krycí palby se odsunuli z takticky nevýhodného prostoru.

Kanón i kulomet

Během samotných střelb vojáci využili veškeré zbraně, které mají ve výzbroji. Střelci-operátoři BVP stříleli z kanónu i kulometu. Pěchota při útoku použila útočné pušky BREN, RPG-7, kulometry a granátometry. „Úroveň vycvičenosti velitelů a střelců-operátorů BVP šla znatelně nahoru. Náročný třítydenní zamětnání prověřilo schopnosti velení a dokázalo užítovat předešlé zkušenosti. Cvičení hodnotím velice kladně,“ uvedl velitel 2. mechanizované roty kapitán Michal Rožňovský. Vojákům nachystala Libavá své obvyklé podmínky, tedy zcela nevypočitatelné počasí, kde sněh střídal déšť a jarní sluneční paprsky silný vítr hraničtí

A fakta

BVP-2 je bojové obojživelné obrněné pásové vozidlo, které bylo v Československu vyráběno na základě licence dle sovětského transportéru BMP-2. Stroj je určen pro zvýšení pohyblivosti a palebné síly mechanizovaných jednotek a k ničení obrněných cílů a živé síly protivníka. Jeho výzbroj tvoří automatický kanón 2A42 ráže 30 mm, který je určen k ničení lehce obrněných vozidel protivníka, kulomet PKT ráže 7,62 mm a odpalovací zařízení protitankových řízených střel Konkurs. BVP-2 má instalované zařízení k ochraně osádky před tlakovou vlnou, pronikavou radiací, radioaktivním spadem a chemickými zbraněmi. Dále je vybaveno systémem 902V pro odpalování dýmových granátů (6 ks). BVP-2 se v Československu sériově vyráběly od roku 1987 do roku 1989. Celkem bylo vyrobeno 344 kusů, z toho bylo do ČSLA zavedeno 280 kusů tohoto bojového vozidla.

s orkánem. Pro zkušené vojáky to ovšem nebyl žádný problém a rychlá adaptace nováčků znamenala úspěšné završení třítydenní fáze střelby za dne i v noci.

Text a foto: Michal Voska

Cvičení aliančních jednotek vzdušných a pozemních sil v německém Hohenfelsu

Allied Spirit VI

Jednoho z nejvýznamnějších zahraničních cvičení v tomto roce se zúčastnilo téměř 70 příslušníků 22. základny vrtulníkového letectva s vrtulníky Mi 24/35 a Mi-171Š. Jednotky z České republiky, Lotyšska, Německa, Maďarska a USA během společných leteckých manévrů nacvičovaly obranné operace, blízkou leteckou podporu a podporu speciálních sil.

Třítýdenní cvičení, které vyvrcholilo na konci března, znamenalo nejen náročnou logistiku v podobě přesunu techniky a personálu, ale také kladlo výrazné nároky na všechny vojáky po jazykové stránce. První den cvičení, tedy v sobotu 11. března, proběhl úvodní Red Line briefing, kde se ujasnila pravidla používaná při cvičení. Létající personál se poté seznámil se vzdušným prostorem nad HTA (Hohenfels Training Area) a také proběhl let nad výcvikovým prostorem. V neděli 12. března 2017 se všichni zúčastnili zdravotnické přípravy. Ta znamenala nejen běžnou rutinu, ale všem, včetně pilotů, byly rozdány kartičky. Na každé z nich bylo různé poranění, od lehkých, po těžké průstřely a traumatická poranění hlavy. V případě střetu s nepřítelem byla tato „zranění“ aplikována v praxi a tím bylo docíleno maximální reálnosti. Vše bylo pochopitelně i doplněno o laserový systém Miles, který je našim vojákům již důvěrně znám. Bezpečně vyhodnocuje zásahy pomocí soustavy laserových čidel

umístěných na vojákovi, navíc pod neustálou kontrolou funkčnosti ze strany instruktorů a rozhodčích. Američtí vojáci kontrolu prováděli za pomoci laserového odpovídače, kdy se po namíření na vojáka ozvala dvě krátká pípnutí.

Střílejí i piloti

Alert, alert, alert, zaznělo improvizovanou základnou. Šlo o první stupeň možného ohrožení. Pro všechny přítomné, včetně pilotů, to bylo signálem k okamžitému zaujetí obranných pozic. Vidět útočnou pušku BREN v rukách vojáků je zcela běžné, vidět piloty využívající ke krytu nedaleko stojící Humwee již tak běžné není. Piloti obvykle kralují nebi, zde ovšem jsou podmínky nastaveny jednoznačně. Cvičí každý a střela od nepřítele zabíjí všechny, proto musí být všichni v neustálé pohotovosti a v mžiku být schopni se účinně bránit. Velitel jednotky, major Jan Vanický, pilot vrtulníku

Mi-24/35, si podmínky a prostředí vychvaloval, jelikož reálnost byla na nejvyšší možné úrovni. „Systém plánování pozemního vojska je pro nás výzva. Pro některé je to novinka, někteří máme kurzy z USA a systém nám je důvěrně znám. Na zahraničním cvičení se s ním ovšem setkáváme prvně. Vždy je zde k dispozici aktuální plán zahrnující informace o stavu pozemní a letecké techniky, stavu mužstva, ale i o právě platných dokumentech. Ty se mění každý den i několikrát a rozhodující tak je postup dle právě platné verze, což klade vysoké nároky na pozornost.“

Lotyšská brigáda

Česká jednotka byla zařazena do lotyšské brigády. Pro obě strany tak šlo o významnou zkušenost. Lotyšsko nemá vlastní letectvo, vyjma čtyř strojů Mi-17, které jsou určené zejména k pátracím a záchranným operacím. Taktéž vlastní protivzdušná obrana je nulová a zajišťují ji členské státy NATO v rámci programu Baltic Air Policing. Koncept lotyšské armády je založen na malé mobilní profesionální armádě s vysokou rychlostí nasazení v počtu 6 000 osob, kterou doplňuje a podporuje 12 000 vycvičených příslušníků Národní gardy. Při cvičení v Hohenfelsu tak šlo o dva protipóly. Jedním bylo velení vzdušným silám, respektive spojeneckým vrtulníkům (v našem případě

strojům Mi-171Š a Mi-24/35) zemí, která prakticky letectvo nemá, a druhým podřízenost zkušených pilotů a leteckého personálu velení s malou zkušeností. Na všechny tak byl kladen těžký úkol a na chyby zde nebyl žádný prostor. K tomu všemu byla divize rozdělena na tři brigády.

Tři prapory, dva reálné

Brigáda, jak již bylo zmíněno, byla rozdělena na tři prapory. Dva reálné a jeden zejména štábní. Lotyšský mechanizovaný, americký pěší (částečně mechanizovaný) a mimo reálný prostor Hohenfelsu i prapor maďarský. Činnost praporu byla simulována, taktéž se simulovala činnost proti tomuto praporu. Naše jednotka se simulovaně nacházela dvacet kilometrů od bojiště, vedle oblasti, která byla uzavřena. Šlo o simulované zamořené oblast a nikdo z cvičících sem nemohl vstoupit, což platilo i pro vzdušné operace. Situace v Hohenfelsu umožňuje využití i dálniční sítě, je to specifikum tohoto výcvikového zařízení a tak byla řada přesunů prováděna i díky rozsáhlé silniční síti. Jelikož nejmobilnější silou, kterou brigáda disponovala, byla naše letecká technika, stala se tak zároveň i nejsilnější protitankovou částí, pokud to počasí umožňovalo. Skutečným rozměrem byla naše jednotka zesílenou rotou, významem pro brigádu však na úrovni praporu, tedy vyšší stupeň. Díky naší účasti byla vysoká míra mobility a jednotka byla využívána prakticky neustále. Jediným omezením byla absence utajovaného spojení, což je dáno konstrukcí

a výbavou našich strojů. Při jiných cvičeních byl vždy simulován opak. Tedy dispozice utajeného spojení, zde to ovšem možné není, podmínky jsou naprosto realistické.

Letitý, ale spolehlivý

Vzhledem k dlouhodobě avizovanému výběrovému řízení na nové víceúčelové vrtulníky bylo přínosné si prohlédnout techniku našich aliančních partnerů. Kupříkladu moderní Eurocopter UH-72 Lakota s poměrně nízkou přepravní kapacitou, ovšem moderní avionikou. O přepravní kapacitě slavného, leč již letitého Chinooku CH-47, který byl též zařazen po boku strojů Eurocopter do lotyšské brigády, nemluvě. Potěšující byla vzdušná dominance slavných Hindů (Mi-24). O tom, že do starého železa rozhodně nepatří, není pochyb. Čtyřřadčítka byla schopná zastoupit prakticky jakýkoliv úkol díky své univerzálnosti, vysoké užitné hodnotě, ale i přepravní kapacitě. Major Jan Vanický v souvislosti s nasazením tohoto již legendárního stroje uvedl: „Nejen naše posádky, ale i posádky ostatních armád přínos tohoto stroje oceňují, když vidí, jaké má tento letoun výkony, obratnost a čeho jsme s ním schopni dosahovat.“ Jedná se sice do jisté míry o letitý sovětský stroj, ale palebná síla a kapacita jsou prakticky nedostižné. Taktéž je chronicky spolehlivý, na údržbu nenáročný. V čem ovšem tento stroj pokulhává je avionika, prostředky elektronického boje a taktéž prostředky spojení.

Text a foto: Michal Voska

Složky Armádní radiální monitorovací sítě nacvičovaly zásah při radiaci

Radiační poplach

V posádkách Armády České republiky se uskutečnil nácvik aktivace složek Armádní radiální monitorovací sítě (ARMS). Koordinaci nácviku ARMS zajistilo 314. centrum výstrahy proti zbraním hromadného ničení v Hostivici-Břve, které je podřízenou součástí 31. pluku radiální, chemické a biologické ochrany v Liberci. Tamní specialisté simulovali náhlé zvýšení radiace s nasazením mobilních skupin.

V ranních hodinách byla zaznamenána hodnota dozimetrických veličin na zásahové úrovni 500 $\mu\text{Sv/h}$ na všech 16 měřících bodech. 314. centrum výstrahy proti ZHN ve spolupráci s 31. plukem radiální, chemické a biologické ochrany proto ihned kontaktovalo Státní úřad pro jadernou bezpečnost s požadavkem přechodu do havarijního režimu. Ve stejné době byl odeslán návrh nařízení náčelníkovi Generálního štábu AČR s aktivací pohotovostních složek Armádní radiální monitorovací sítě a k provedení radiálního průzkumu. Liberečtí specialisté zahajují průzkum a zkoumají aktuální radiální situaci. Ačkoliv jde o nácvik, vše vypadá, jako kdyby šlo o skutečnou aktivaci pohotovostních složek.

Pomáhá i Státní ústav

Na určenou trasu měření vyjíždí i Státní ústav radiální ochrany (SÚRO). Posádka vozu po celou dobu nepřetržitě monitoruje míru radiace a získaná data předává dále ke zpracování. Na závěr odešlo 314. centrum výstrahy proti ZHN souhrnné hlášení o provedených měřeních na Stálé operační centrum Generálního

štábu AČR. Po vyhodnocení výsledků radiálního průzkumu pak centrum deaktivuje jak pohotovostní složky ARMS, tak i skupiny Státního úřadu pro jadernou bezpečnost. Nácvik byl ukončen v odpoledních hodinách a míra odezvy, profesionality a především pak rychlosti aktivace dokázala špičkovou, profesionální práci všech zapojených složek.

Skvělá koordinace

„Nácvik byl skvěle koordinován, během celého dne nenastala žádná komplikace a celkově mohu poděkovat všem zapojeným složkám za výbornou spolupráci. Velký dík patří i Státnímu ústavu radiální ochrany za jejich zapojení, který nám svojí přítomností a výjezdní skupinou poskytl další cenný materiál,“ uvedl na závěr nadporučík Jiří Komárek, starší důstojník Skupiny monitorování a leteckého průzkumu 314. centra výstrahy ZHN. Ten, stejně jako ostatní neustále vyhodnocoval získané údaje a prováděl potřebná kalibrační měření. Sice šlo o cvičení, ale zapojení jednotlivých složek ukázalo, jak by to vypadalo při reálném nasazení při radiálním poplachu.

A fakta

Posláním Centra Hostivice-Břve je monitorovat a vyhodnocovat stav prostředí v úvarech a zařízeních Armády České republiky s důrazem na látky naznačující použití zbraní hromadného ničení. Centrum je součástí 31. pluku radiální, chemické a biologické ochrany Liberec. Plní odborné úkoly související se sledováním a vyhodnocováním informací v oblasti radiální, chemické a biologické ochrany. Statut útvaru je v současné době definován takto: 314. centrum výstrahy ZHN je administrativně podřízeno veliteli 31. pluku radiální, chemické a biologické ochrany a operačně je podřízeno Stálému operačnímu centru Ministerstva obrany, případně Ústředního krizového štábu České republiky. Odborně je řízeno náčelníkem chemického vojska Armády České republiky. Je koncepčním a normativním pracovištěm s celoarmádní působností v oblasti monitorování radiální, chemické a biologické situace.

Text a foto: Michal Voska

Součinnostní cvičení ozbrojených složek pro ochranu státní hranice

Sektor Polsko

Často skloňovaná migrační krize vyžaduje neustálou připravenost odpovědných složek dokázat neprodleně ochránit naše území a v případě potřeby znovuzavést hraniční kontroly. Armáda České republiky se zúčastnila v pořadí již třetího cvičení s touto tématikou, tentokrát u hranic s Polskem.

Evropská migrační krize (také označovaná jako evropská uprchlická krize) je probíhající politická krize v Evropské unii (EU), způsobená velkým počtem imigrantů – jak ekonomických migrantů, tak uprchlíků – směřujících do EU přes Středozemní moře a Balkán z Afriky, Blízkého a Středního východu. Rostoucí počty migrantů z těchto zemí se začaly objevovat již v předchozích letech, zejména v souvislosti s tzv. Arabským jarem (2011). Rozměry celoevropské krize jev dostal na jaře roku 2015, kdy se ve Středozemním moři během krátké doby potopilo pět lodí s migranty, celkem se utopilo asi 1 200 lidí a začalo se uvažovat o zavedení kvót na přerozdělování uprchlíků. V roce 2014 členské státy EU přijaly žádosti od 626 065 migrantů, z nichž bylo 183 365 přijato, a žadatelům byla poskytnuta nějaká forma ochrany, zatímco 442 700 žádostí bylo zamítnuto. I nadále nejvíce žádostí o azyl směřuje do Spolkové republiky Německo, následované Maďarskem, Itálií, Francií, Rakouskem a Švédskem. Česká republika sice není cílem, nicméně jsme tranzitní

zemí. Časté kontroly odhalují legální, ale i nelegální pohyb uprchlíků přes naše území, nejčastěji s využitím silniční dopravy, ale nezaostávají ani vlaky.

Společně s policisty

„Z našeho pohledu jsou tato cvičení velmi důležitá k ověření připravených operačních plánů, dojezdových časů i praktické součinnosti vojáků s dalšími složkami v terénu,“ uvedl k významu cvičení generál-major Petr Mikulenka, zástupce náčelníka Generálního štábu AČR – ředitel Společného operačního centra MO. Do cvičení bylo zapojeno na 70 vojáků s příslušnou přepravní technikou ze 44. lehkého motorizovaného praporu, 71. mechanizovaného praporu a 74. lehkého motorizovaného praporu. Během cvičení vojáci působili ve společných hlídkách s policisty na vybraných bývalých hraničních přechodech i na úsecích zelené hranice. V rámci cvičení bylo ověřeno i střídání směn v obtížných klimatických podmínkách.

13 vytipovaných míst

Do cvičení se kromě Policie ČR, Armády ČR, Celní správy ČR zapojili i příslušníci Straže Granicznej Polska a poprvé také zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra ČR. Cvičení bylo provedeno na základě fiktivního rozhodnutí Vlády České republiky, a to na státních hranicích s Polskem v jejich celkové délce 795 km, na 13 vytipovaných místech bývalých hraničních přechodů a čtyřech úsecích tzv. „zelené hranice“.

Plán cvičení počítal i se zřízením a zprovozněním „registračního místa“ v místě předpokládané migrační trasy, a to v blízkosti bývalého hraničního přechodu Chotěbuz. Zde byl poprvé realizován praktický nácvik činností a postupů v rámci registračního místa v případě, že u některého z migrantů bude zjištěna nakažlivá infekční choroba, což bylo jedním z cílů cvičení. Primární cíl byl shodný s tím, co bylo nacvičováno i v předešlých případech na hranicích se Slovenskem a Rakouskem, tedy ověřit připravenost ozbrojených složek na rozhodnutí Vlády ČR o znovuzavedení kontrol na státních hranicích.

**Text: Michal Voska, kpt. Ladislav Kabát
foto: kpt. Ladislav Kabát**